

ΤΣΑΡΑΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

ΑΠΟΔΟΣΗ: Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Όλιβερο Τουίστ

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ελένη Τσακμάκη*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Θ. Ανδρεόπουλος*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2004 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,

για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)

Τηλ.: 210 3213507

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-119-1

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΤΣΑΡΑΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

Όλιβεο Τούιστ

Απόδοση

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

αγκυρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Η κυρία Μαν γέμισε το ποτήρι της με κονιάκ και το ήπιε μονορούφι.

– Ουφ! είπε αναστενάζοντας. Τι κούραση κι αυτή! Πόσο ιδιότροπα και κακομαθημένα είναι αυτά τα παιδιά! Δεν με αφήνουν στιγμή να ησυχάσω!

Δεν είχε ούτε ένα, ούτε δυο παιδιά, η κυρία Μαν. Είχε τριάντα! Βέβαια, δεν ήταν δικά της. Της τα είχε εμπιστευτεί, για να τα προσέχει και να τα ταΐζει, η ενορία της εκκλησίας της. Ήταν όλα τους μικρά, ορφανά και δυστυχημένα παιδάκια.

Για το κάθε παιδί, η ενορία έδινε στην κυρία Μαν ένα μικρό ποσό. Μα η πονηρή αυτή γυναίκα, που δεν ένιωθε αγάπη και στοργή για τα ορφανά, κρατούσε τα περισσότερα λεφτά για τον εαυτό της και τάιζε τα παιδιά μ' ένα ξεροκόμματο. Κι αν κανένα απ' αυτά, πεινασμένο καθώς ήταν, της ζητούσε λίγο παραπάνω, του έδινε αντί για ψωμί, χαστούκια και ξυλιές.

Ήταν όλα τους χλομά, αδύνατα και τα πόδια τους έτρεμαν από την πείνα. Τα πιο μικρά έκλαιγαν τα βρά-

δια, γιατί δεν γέμιζε το στομάχι τους, μα την κυρία Μαν δεν την συγκινούσαν κάτι τέτοια. Και τα μεγάλα, που δεν τολμούσαν να κλάψουν, γιατί θα τα χτυπούσε αυτή η μέγαιρα, ξάπλωναν στα αχυρένια στρώματά τους και ονειρεύονταν καρβέλια ψωμί και ταψιά με γλυκά...

Φορούσαν όλα τους κουρελιασμένα και βρόμικα ρούχα. Τον χειμώνα τουρτούριζαν, μέσα στο υπόγειο που τα είχε βάλει να κοιμούνται η κυρία Μαν, και πολλά απ' αυτά δεν άντεχαν και πέθαιναν. Μα, τι την ένοιαζε εκείνη; Μήπως ήταν δικά της; Κι αν πέθαινε ένα, σε λίγες μέρες θα της έφερναν κάποιο άλλο.

Γέμισε ξανά το ποτήρι της με κονιάκ και το ήπια κι αυτό μονορούφι. Έκανε κρύο κι ήθελε να ζεσταθεί. Έπειτα, το κονιάκ τής άρεσε πολύ της κυρίας Μαν. Έπινε ένα μπουκάλι κάθε μέρα, μεθούσε, κι ύστερα κατέβαινε στο υπόγειο και χτυπούσε τα παιδιά, χωρίς καμιά αιτία.

Ετοιμαζόταν να ξαναγεμίσει το ποτήρι της, όταν άκουσε να χτυπάει το κουδούνι της πόρτας του κήπου. Κάποιος ερχόταν.

Βγήκε από το σπίτι κι έμεινε με ανοιχτό το στόμα, όταν είδε πως εκείνος που χτυπούσε ήταν ο κύριος Μπαμπλ, ένας από τους επιτρόπους της ενορίας.

«Τι να θέλει τέτοια ώρα;» συλλογίστηκε.

Έτρεξε να του ανοίξει με χαρούμενο πρόσωπο, ενώ από μέσα της τον έβριζε.

– Ω, καλημέρα σας, κύριε Μπαμπλ! είπα και υποκλίθηκε μπροστά του. Τι έκπληξη ήταν αυτή!

– Καλημέρα, κυρία Μαν, την χαιρέτησε ο επίτροπος. Ήρθα να σας πω κάτι.

– Περάστε, του είπε η γυναίκα. Είδατε τι βαρύς χειμώνας, και τι κρύο φέτος!

Τον πέρασε στη σάλα και του έδωσε μια πολυθρόνα να καθίσει.

– Θα πιείτε ένα ποτηράκι κονιάκ, κύριε Μπαμπλ; τον ρώτησε και πήρε το μπουκάλι και το ποτήρι στα χέρια της.

– Όχι, είπε ο έμπορος. Δεν συνηθίζω να πίνω τόσο πρωί...

– Ω, μη μου χαλάτε το χατίρι, θα πιείτε ένα ποτηράκι. Είναι ένα κι ένα για το κρύο. Δίνω και στα παιδιά απ' αυτό.

– Στα παιδιά; απόρησε ο επίτροπος. Δίνετε στα παιδιά κονιάκ;

– Δηλαδή... όταν είναι κρυωμένα, μάσησε τα λόγια της η μέγαιρα. Τους στάζω λίγες σταγόνες στο τσάι τους.

Γέμισε το ποτήρι ως τα χείλη και ο κύριος Μπαμπλ, θέλοντας και μη, το ήπια.

– Ακόμα ένα; τον ρώτησε.

– Όχι, δεν πειράζει...

– Μη μου χαλάτε το χατίρι...

Είχε τον σκοπό της, η πονηρή γυναίκα. Έτσι έκανε πάντα, σ' όποιον επίτροπο της ενορίας ερχόταν στο σπίτι της. Τον μεθούσε, για να μη ζητήσει να δει τα παιδιά.

– Κυρία Μαν, ξέρετε γιατί ήρθα; της είπε ο κύριος Μπαμπλ, αφού ήπια και το τέταρτο ποτήρι του. Έχετε ένα παιδί εδώ, που το λένε Όλιβερ Τουίστ...

– Α, ναι, ο Όλιβερ! έκανε η κυρία Μαν. Τι καλό, τι ήσυχο και έξυπνο παιδάκι! Όμως, τι παράξενο όνομα που έχει...

– Εγώ του το έδωσα, κυρία Μαν. Όταν το έφερε στον κόσμο η μητέρα του, δεν πρόλαβε καλά καλά να το δει, και πέθανε. Μου το έφεραν, τότε, και μου είπαν πως ήταν αβάφτιστο. Έπρεπε να του δώσω ένα όνομα, και τη στιγμή εκείνη μου ήρθε στο μυαλό το «Τουίστ». Όλιβερ Τουίστ. Λοιπόν, τι λέγαμε; Α, ναι, για τον Όλιβερ Τουίστ. Ήρθα να τον πάρω, κυρία Μαν.

– Να τον πάρετε;

– Ναι. Σήμερα ο Όλιβερ Τουίστ έκλεισε τα εννιά του χρόνια. Θα τον παρουσιάσω στο συμβούλιο της ενορίας και θα τον κλείσουμε στο δημόσιο άσυλο.

– Ω, πόσο λυπάμαι που θα μου πάρετε τον Όλιβερ! έκανε λυπημένη, τάχα, η πονηρή γυναίκα. Περιμένετε, κύριε Μπαμπλ. Θα σας τον φέρω αμέσως...

Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο, και σε λίγο γύρισε κρατώντας από το χέρι ένα παιδάκι.

Ήταν ένα λεπτό και κατακίτρινο παιδί, με μεγάλα, έξυπνα και μελαγχολικά μάτια.

– Αυτός είναι! είπε στον κύριο Μπαμπλ.

Κι ύστερα, γυρνώντας προς το παιδί πρόσθεσε:

– Όλιβερ, δώσε το χέρι σου στον κύριο!

Ο Όλιβερ Τουίστ άπλωσε δειλά το χέρι του και το ακούμπησε πάνω στη χοντρή παλάμη του κυρίου Μπαμπλ.

– Θέλεις να έρθεις μαζί μου, Όλιβερ; τον ρώτησε εκείνος.

Το παιδάκι γύρισε και κοίταξε την κυρία Μαν. Δεν ήξερε τι να απαντήσει. Αν έλεγε ναι, φοβόταν πως η γυναίκα αυτή θα τον τιμωρούσε σκληρά.

– Η κυρία Μαν δεν θα έρθει μαζί μου; ρώτησε.

- Ω, μη μου χαλάτε το χατίρι, θα πιείτε ένα ποτηράκι.
Είναι ένα κι ένα για το κρύο. Δίνω και στα παιδιά απ' αυτό.

- Όχι, Όλιβερ, του απάντησε εκείνη. Θα φύγεις μόνος σου με τον κύριο. Όμως, σου υπόσχομαι πως θα έρχομαι να σε βλέπω συχνά, καλό μου παιδί.

Και, λέγοντας αυτά, έσκυψε και τον φίλησε.

Ο Όλιβερ απόρησε. Ποτέ της, ως τώρα, η κυρία Μαν δεν είχε δείξει τέτοια τρυφερότητα, σε κανένα παιδί.

- Είσαι έτοιμος, λοιπόν; τον ρώτησε ο κύριος Μπαμπλ και σηκώθηκε.

- Μια στιγμή, θέλω να του δώσω λίγο ψωμάκι με μαρμελάδα, είπε η κυρία Μαν.

Η αλειμμένη φέτα με τη μαρμελάδα, έκανε τον Όλιβερ να λάμψει από χαρά. Την πήρε με λαχτάρα από τα χέρια της γυναίκας και την έφερε στο στόμα του. Δεν τον ένοιαζε τίποτα τώρα. Ας τον πήγαιναν όπου ήθελαν, αρκεί να γέμιζε πρώτα το στομάχι του.

Η κυρία Μαν τού χάρησε με υποκρισία τα μαλλιά και ο κύριος Μπαμπλ τού έγνεψε να τον ακολουθήσει. Έτσι, ο Όλιβερ Τουίστ έφυγε για πάντα από το σπίτι αυτής της άσπλαχνης και κακιάς γυναίκας, που τον κράτησε εννέα ολόκληρα χρόνια, για να ζήσει μια καινούρια ζωή.

Βγήκαν στον δρόμο, κι επειδή ο Όλιβερ κοίταζε σαν χαζός ολόγουρά του, να δει τον κόσμο, ο κύριος Μπαμπλ τού έδωσε μια δυνατή σπρωξιά, που λίγο έλειψε να τον ρίξει κάτω.

– Ε! του είπε. Τι κοιτάς έτσι, σαν χαζός; Δεν έχεις ξαναδεί ανθρώπους; Σε λίγο θα σε παρουσιάσω στο συμβούλιο. Να μη φέρεσαι σαν κοιμισμένος. Τ' άκουσες;

Το κακόμοιρο παιδάκι κούνησε το κεφάλι του. Δεν κατάλαβε, όμως, τίποτα από τα λόγια του κυρίου Μπαμπλ. Τι να ήταν, τάχα, εκείνο το συμβούλιο, που θα τον παρουσίαζε; Μήπως κανένα μεγάλο παιδί;

Αφού περπάτησαν ακόμα λίγο, ο ένας δίπλα στον άλλο, σταμάτησαν μπροστά σ' ένα σπίτι. Ο κύριος Μπαμπλ χτύπησε το κουδούνι της πόρτας και τους άνοιξε μια γυναίκα, που τους οδήγησε σ' ένα δωμάτιο.

Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο βρισκόταν ένα μεγάλο τραπέζι και, γύρω από το τραπέζι, κάθονταν μια δεκαριά χοντροί και καλοθρεμμένοι άντρες, με καθαρά γιλέκα. Ο κύριος Μπαμπλ έδωσε μια σπρωξιά στον Όλιβερ, που

είχε σταθεί στην πόρτα, και τον έστειλε μπροστά στο τραπέζι.

– Χαιρέτησε το συμβούλιο! του είπε αυστηρά.

Το ορφανό παιδάκι τα είχε τόσο πολύ χαμένα, που δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν ήξερε πώς και ποιον να χαιρετήσει.

– Πώς σε λένε, μικρέ; τον ρώτησε ο πρόεδρος του συμβουλίου, κοιτάζοντάς τον κατάματα.

Ο Όλιβερ πήγε ν' ανοίξει το στόμα του, μα δεν μπόρεσε. Έτρεμε ολόκληρος και τα μεγάλα του μάτια γέμισαν δάκρυα.

– Άκουσε εδώ, παιδί μου, του είπε ο πρόεδρος και το πρόσωπό του κατσούφιασε. Θα ξέρεις πως είσαι ορφανός, έτσι δεν είναι;

Ο Όλιβερ δεν είχε ξανακούσει τη λέξη ορφανός, και δεν ήξερε τι σήμαινε. Η κυρία Μαν δεν είχε πει ποτέ κάτι τέτοιο.

– Ορφανός; ρώτησε το φτωχό παιδί. Τι θα πει ορφανός;

Ένας σύμβουλος με άσπρο, καλοσιδερωμένο γιλέκο, κούνησε το κεφάλι του.

– Μα, αυτό το παιδί είναι ηλίθιο! είπε στους άλλους.

– Άκουσε, παιδί μου, συνέχισε ο πρόεδρος. Ξέρεις πως δεν έχεις ούτε μητέρα, ούτε πατέρα και πως έζησες τόσα χρόνια κοντά στην κυρία Μαν, με τα λεφτά της εκκλησίας;

Ναι, αυτό το ήξερε ο Όλιβερ. Κούνησε το κεφάλι του και ξαφνικά έβαλε τα κλάματα. Οι δέκα σοβαροί αυτοί άνθρωποι που τον κοίταζαν με θυμό στα μάτια, τον φόβιζαν και τον έκαναν να ντρέπεται.

– Τι έπαθες και κλαις; τον ρώτησε ο σύμβουλος με το άσπρο γιλέκο. Σίγουρα, αυτό το παιδί είναι πλίθιο!

– Ελπίζω να κάνεις την προσευχή σου τα βράδια, πριν κοιμηθείς, του είπε ένας άλλος.

– Μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε το δυστυχισμένο παιδάκι ανάμεσα στα κλάματά του.

– Όλιβερ Τουίστ, ξαναμίλησε ο πρόεδρος, το συμβούλιο της ενορίας αποφάσισε να ενδιαφερθεί για το μέλλον σου. Είσαι μεγάλος πια, και πρέπει να μάθεις να κάνεις καμιά δουλειά. Θα μείνεις στο άσυλο του δήμου λίγο καιρό, ώσπου να σου βρούμε δουλειά. Κατάλαβες;

Ο Όλιβερ δεν είχε καταλάβει, αλλά κούνησε το κεφάλι του, για να μην τον ξαναπεί πλίθιο ο σύμβουλος με το άσπρο γιλέκο.

– Κύριε Μπαμπλ, είπε ο πρόεδρος στον άνθρωπο που είχε φέρει το παιδί. Μπορείς να το πάρεις και να το πας στο άσυλο.

– Χαιρέτησε το συμβούλιο! είπε ο κύριος Μπαμπλ στο φοβισμένο παιδάκι.

Ο Όλιβερ έσκυψε ακόμα μια φορά το κεφάλι του.

– Πήγαινε, πήγαινε! του είπε αυστηρά ο πρόεδρος. Αρκετά ασχοληθήκαμε με σένα!

Έτσι, από την ημέρα εκείνη, ο μικρός Όλιβερ άφησε το κρύο υπόγειο του σπιτιού της κυρίας Μαν, για να μείνει στο άσυλο των φτωχών παιδιών του δήμου.